

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΓ'

28 Νοεμβρίου 1884

1 Ἰανουαρίου ἑκάστο. ἔτους καὶ εἰς ἐτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λειψ. Πανεπιστημίου 39.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ μικρὸν ξενοδοχεῖον τοῦ ἀγαθοῦ κυρ Μαγώλη ἦτον εἰς ἀναστάτωςιν κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τοῦ Νοεμβρίου. Εἰς ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ πλάτων, ὁ Ἰωάννης Καλλιίδης, ἀνακηρυχθεὶς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς μετ' ἐπαίνων παρέθετε τοῖς φίλοις τὸ εἰθισμένον γεῦμα. Οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν ὑπὲρ τοὺς δεκαπέντε, καθηριθεῖτο δὲ μεταξύ αὐτῶν καὶ ὁ ξενοδόχος, προσκληθεὶς εἰς ἀμοιβὴν τῆς αὐταπαρησίας αὐτοῦ, διότι εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἀνακηρύξῃ ὅτι τὴν ἑσπέραν αὐτὴν:

— Γιὰ χάρι τῶν παλληκαριῶν τὸ κλείνει τὸ μαγαζὶ καὶ τὰ κάνει ὅλα θάλασσα.

Ὁ ρητινίτης ξανθὸς καὶ διαυγὴς ὡς ἀναλευμένον χρυσιὸν ἐκυκλοφορεῖ ἀδρῶς καὶ ἐκ τῶν παρακαθημένων τινὲς εἶχον ἔλθῃ ἤδη εἰς τὸ κέφι. Ὑπὲρ πάντας δ' ἐφαίνετο μεθυσθεὶς ξανθὸς ἀμύσταξ νεανίας, ἀβρόσαρκος ὡς κόρη, ἔχων τοὺς ὠραιότερους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀσχημοτέραν ῥίνα. Ἠγέρθη κλονούμενος, προέτεινε τὸ ποτήριον πλήρες, προσήλωσεν ἀτενῶς τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὀρσφὴν καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα ὡς θέλων νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐπνίγετο ἐν τῇ ἀσυναρτήτῳ βοῇ τῶν καγχασμῶν καὶ τῶν ἄσμάτων. Τότε ὁ Ἰωάννης ἐπέβαλε σιωπὴν:

— Παιδιά, εἶπεν, ὁ ποιητὴς μας ἐμπνέεται, θ' ἀπαγγεῖλῃ ποίημα· ἡσυχία ν' ἀκούσουμε.

— Ἡσυχία, ἡσυχία! ἐκραζῶν πάντες, καὶ ὁ θόρυβος διεκόπη ἐν ἀκαρεῖ.

— Εἰς ὑγείαν τῆς ἀγάπης μου, ποῦ ἔχει μαλλιά χρυσά ὡς τὸ κρασί! εἶπε τραυλιζῶν ὁ νεανίας, καὶ ἐκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον.

— Οὐρρά! ἀνεβόησαν πάντες ποδοχροτοῦντες καὶ συρίζοντες.

— Ἐρωτευμένος ὁ ποιητὴς! ὁ Λαμαρτινὸς μας;

— Κι' ἀπὸ πότε αὐτό;

— Ποιὰ εἶν' ἡ ξανθὴ αὐτή;

— Δὲν βαρεῖσαι; ἰδέα του εἶνε...

— Τώρα θὰ μάθουμε ἔνοιά σας! εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀποταθείς πρὸς τὸν ξανθὸν νέον, ὅστις ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν βεβαρημένην ἐκ τοῦ οἴνου:

— Μενέλαε, πῶς τὴν λένε ἐκείνη π' ἀγαπᾶς;

— Δὲν 'ξέρω τὸ νόμα τῆς, ἐφέλλισεν ἐκεῖνος. Οἱ καγχασμοὶ ἐξεράγησαν ὡς βρονταί:

— Δὲν 'ξέρει τὸ νόμα τῆς!!..

— Μὰ τότε πῶς τὴν ἐγνώρισες;

— Δὲν τὴν ἐγνώρισα!..

Νέοι καγχασμοὶ ὑπεδέχθησαν τὴν δευτέραν ἀπάντησιν καὶ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ εἰς τῶν συνδαιτυμόνων συνέτριψε τὸ πινακίον του.

— Μὰ τότε πῶς τὴν ἀγάπησες; ἐπηρώτησε καὶ πάλιν ὁ Ἰωάννης, ἐκπληρῶν τὰ πρῶτά του ἀνακριτικὰ καθήκοντά ὡς νομικός.

Τὴν εἶδα δύο φοραὶς εἰς τὸν δρόμον... τὴν εἶδα χίλιας φοραὶς εἰς τὸ νεῖρό μου— τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ... Καὶ ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη εἰς λυγμοὺς καὶ δάκρυα.

Οἱ παρακαθημένοι δὲν ἐγέλασαν πλέον. Τὰ δάκρυα καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε κίβδηλα δάκρυα μέθης, ἐμπνεοῦσι τὸν οἶκτον, ἐνθουμίζουσι τὴν ἀληθῆ λύπην. Ἄλλως τε τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθῃ καὶ ἦτο καιρὸς ἵνα ἕκαστος ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἰδία. Τὸν Μενέλαον ἀνέλαβε νὰ συνοδεύσῃ ὁ Ἰωάννης. Ἐκράτει δ' αὐτὸν καθ' ὅδον ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, διότι οἱ πόδες του δὲν ἔβαινον ἀσφαλῶς. Οὐδένα λόγον ἀντήλλαξαν ὁ νεανίας εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις τοῦ φίλου του ἐτήρει ἀδιαλείπτου σιωπὴν. Μόνον ὅταν ἐφάσταν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ὁ Ἰωάννης τῷ πύχθητῳ καλὴν νύκτα, ἐκεῖνος πάλιν ἀνελύθη εἰς δάκρυα ψελίζων:

— Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ!..

Τῆ ἑπαύριον ὁ Ἰωάννης ἐξύπνησε λίαν πρῶτ' ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν λαμπροῦ ὄνειρου. Ἐνειρέθη ὅτι διαρίζετο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ προσεκαλεῖτο εἰς τὰ ἀνάκτορα ἵνα δώσῃ τὸν νενομισμένον ὄρκον. Ἄλλ' εὔρεθείς αἴφνης ἐν τῇ ἀπογοητεύσει τῆς πραγματικότητος δὲν ἠδυνήθη νὰ κλείσῃ πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης καὶ ἐνδυσθεὶς μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μενέλαου, ἧτις δὲν ἦτο μακράν.

Ὁ Μενέλαος ἐκοιμᾶτο ἔτι, ἀλλ' ἀφύπνισθεὶς ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἀνοιγίσσης θύρας ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Καλὴ μέρα, Μενέλαε, πῶς πέρασες;

— Ἄ, εἰσὶ Γιάγκο; κάτι πρῶτ' ἔξω;

— Ἦλθα νὰ ἰδῶ τί κάνεις σήμερα;

— Γιατί; ἤμην ἄρρωστος χθές;

— Δηλαδή δὲν ἦσουν καὶ τόσο καλά· ἀλλὰ δὲν τρέχεις κανένα κίνδυνον, αὐταῖς ἢ ἀρρώστιας εἶνε πάντα περαστικαῖς:

— Δὲν ἴθυμῶμαι τίποτε· θὰ εἶχα πιῆ καὶ παραπάνω. Δὲν ζεῦρω κἀν πῶς εὐρέθηκα ἔς τὸ σπῆτι μου.

— Δὲν ἴθυμάσαι οὔτε τί μᾶς εἶπες;

— Σὰς εἶπα τίποτε;...

— ὦ, βέβαια μᾶς ἐξωμολογήθηκες τὸν ἔρωτά σου...

— Τί! Τί!... ἐφώνησεν ὁ Μενέλαος ἀνασκιρτών, σὰς εἶπα πῶς ἀγαπῶ;...

— Καὶ μάλιστα μίαν πῶν μῆτε τὴν γνωρίζεις.

Ὁ Μενέλαος ἀπέμεινεν ἀλαλός ἐπὶ μικρόν, εἶτα δὲ προσεῖπε θλιβερώς μειδιών:

— Ἄναθεμα τὸ κρασί, ποῦ κάνει γελοίους τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἰωάννης συνεπάθει ἐγκαρδίως τὸν εὐαίσθητον καὶ βεμβώδη αὐτὸν νέον, τὸν ὁποῖον οἱ ἄλλοι σκωπτικῶς ἀπεκάλουν ποιητὴν ἢ Λαμαρτίνον, διότι ἀπεστήθιζε στίχους τοῦ Λαμαρτίνου ἀντὶ ν' ἀποστηθίζῃ Νεαρὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τὸν ἐξετίμα δὲ ἰδίως διὰ τὴν ἀβρότητα καὶ εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, ἥτις ἐξικνεῖτο ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὄχι μόνον ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἄλλους νὰ νομίζῃ ἀνικάνους πρὸς πᾶσαν κακὴν ἢ ταπεινὴν πράξιν. Τὰς ιδέας του περὶ μέλλοντος, τὰ οἰκογενειακά του, εἰς οὐδένα ἄλλον ἐνεπιστεύετο ὁ Ἰωάννης· ὁ Μενέλαος μόνος ἦτο ὁ ἀποθεματοφύλαξ αὐτοῦ, ἀσφαλὴς καὶ ἀδιάρρηκτος ὡς πιδηροῦν χρηματοκιβώτιον. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ γνώμην τινά, μόνον πρὸς τὸν Μενέλαον ἀπετείνετο· καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι πάντοτε θὰ τὸν συνεβούλευεν, ἂν ὄχι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ βεβαίως τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ πρόπον. Καὶ ἤδη τὸ γλυκύτερον μυστικόν του μόνον εἰς τὸν Μενέλαον εἶχεν ἀποκαλύψῃ· ἦτο μεμνηστευμένος.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους εἶχεν ἀγαπήσῃ ἐν Πάτραις, τῇ πατρίδι αὐτοῦ, κόρην οὐχὶ τόσο εὐμορφον ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, ἀλλὰ καλὴν, τόσο καλὴν. Ἡ κόρη δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ νεαροῦ τελειοφοίτου. Καὶ τέλος ἐδόθη λόγος, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν φρασεολογίαν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ὁ ἀρραβὼν θὰ μεῖνῃ μυστικὸς μέχρις οὗ ὁ γαμβρὸς λάβῃ τὸ δίπλωμά του. Ὁ Ἰωάννης, ὅστις δὲν εἶχε τόσῃν κλίσειν εἰς τὰ νομικά, ἐνισχυθεὶς ὁμῶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος— ὅστις δύναται ν' ἀναδείξῃ καὶ νομομαθεὶς ἀκόμη ὅταν θελήσῃ— ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας καὶ ἐξῆλθε μόνον χθὲς τὴν ἐσπέραν, ὡς εἶδομεν, διδάκτωρ μετ' ἐπαίνων. Μετὰ δύο δ' ἡμέρας θ' ἀνεχώρει εἰς Πάτρας, ὅπου τὸν ἀνέμενεν, ἀντὶ παντός ἄλλου στεφάνου νίκης, ὁ γαμήλιος στέφανος.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ φίλου του ἠτέ-

νιζε μετ' ἀνησυχίας τὴν ὠχρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου:

— Μενέλαε, ἔχεις, ἀλήθεια, κανένα μυστικὸν πόνον κρυμμένον ἔς τὴν καρδιά σου; Ἡ χθεσινὴ ταραχὴ καὶ συγκίνησις, ἡ ὁποία δὲν ἦτον βέβαια μόνον ἀπὸ τὸ ὀλίγον κρασί ὅπου ἔπιες· ἡ σημερινὴ σου ἀνησυχία, διότι μᾶς ἐξωμολογήθηκες πῶς ἀγαπᾶς, αὐτὰ ὅλα μὲ κάμνουν νὰ ὑποπτεύω ὅτι κατὶ ἔχεις καὶ κατὶ κρύβεις καὶ ἀπὸ μὲνα ἀκόμη.

— Αἶ, ναι, λοιπόν! εἶπεν ὁ νεανίας, καὶ ἐν νευρικῷ μορφασμῷ συνέπτυξε τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειάς, ἐνῶ πορφυροῦν χρῶμα ἐξωογόνησε τὴν μέχρι τοῦδε ὠχρὰν αὐτοῦ ὄψιν, θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Δύο χρόνους τὸ ἔχω τὸ μυστικόν μου κρυμμένον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, καὶ δὲν ἠθέλησα κανεὶς νὰ τὸ μάθῃ... οὔτε σὺ κἀν, ὁ μόνος μου ἀληθὴς φίλος, ὁ ἀδελφός μου. Μὴ μὲ εἰπῆς ἐγωῖστίην. Δὲν ἐκρυπτα τὸ αἶσθημά μου ἀπὸ ἐγωῖστίσμον, ἀλλ' ἀπὸ ἐντροπήν. Ναι, πράγματι· ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ δὲν τὴν γνωρίζω... οὔτε τ' ὄνομά της, οὔτε τὴν πατρίδα της... τίποτε, τίποτε. Μόνον τὴν εἶδα. Ἀντίκρισα τὰ μάτια της... καὶ ἔμεινα ἔξαφνα ὡς κεραινοπληκτός. Κάτι τι ἐκλόνησε τὴν καρδιά μου ὡς νὰ ἠθελε νὰ τὴν ξεριζώσῃ, καὶ κάποια φωνὴ μούλεγε, γλυκειά, γλυκειά ὡς οὐράνιο τραγοῦδι: Νά, νὰ ἐκείνη ποῦ ἀγαπᾶς!.. Ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτῆ στιγμή δὲν ἦτον πλεῖα ξένη γιὰ μένα. Μοῦ ἐφαίνονταν ὡς νὰ τὴν εἶχα γνωρίσῃ κάπου ἐν ἄλλῳ κόσμῳ καὶ τώρα τὴν ξανάβλεπα πάλι ἐδῶ. Τὴν εἶδα ἀκόμη δύο, τρεῖς φορές καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδα πλεῖα. Κάτι τι μοῦ λέγει πῶς οὔτε θὰ τὴν ξαναἰδῶ ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐστέναξε.

— Καύμενε Μενέλαε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης συμπαθῶς, τί κακὸν πρᾶγμα εἶχε ἡ εὐαίσθησία καὶ ἡ ἰσχυρὰ φαντασία, αὐτὰ τὰ δύο σὲ τυραννοῦν.

— ὦ ναι, ναι! Ὅταν κάποτε εἶμαι ἡσυχός, οἰκτεῖρω ἑμαυτὸν, ἐντρέπομαι. Αἶ, λέγω, γιὰ μιὰ ἄγνωστη, γιὰ μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία εἰς τὰ μάτια τοῦ ἄλλου κόσμου εἶνε τὸ πολὺ, πολὺ ἀδιάφορος, νὰ ὑποφέρω ἐγώ; Γιατί; γιατί ἔχω αὐτὴν τὴν κατηραμένην καρδιά μου! Καὶ τότε μοῦ ἔρχεται νὰ σχίσω τὰ στήθη μου, νὰ τὴν ξεσπᾶσω σύρριζα καὶ νὰ τὴν ρίξω εἰς τοὺς σκύλους, νὰ ἡσυχάσω. Νὰ ἤξευρες τί νύκτες περῶ!... Πολλὰς φορές ἔχω τόσο δυνάτους παλμούς ποῦ νομίζω πῶς θὰ σκάσουν τὰ στήθη μου. Καὶ κοντὰ ἔς αὐτοὺς ὁ λογισμὸς μου γυρίζει, γυρίζει καὶ ἀνεβαίνει μέσα ἔς ἕνα κόσμον γεμάτον ἀπὸ ἄστρα καταλαμπρα καὶ φλογισμένα, ποῦ μὲ φωτίζουν καὶ μὲ καίνε συγχρόνως· τόσο κοντὰ τοὺς φθάνω. Ἄν ἤμουν μουσικός, εἰς τὰς ὥρας μου αὐτὰς νομίζω πῶς θὰ ἴμποροῦσα ν' ἀναλύσω τὸν πόνον μου εἰς μελωδίας

θαυμασίας. "Αν ἦμουν ποιητής θὰ ἔγραφα εἰς στίχους μαργαριταρένιους τὸ μαρτύριόν μου... θὰ ἤμποροῦσα κἄν νὰ ξεθυμάνω. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι τίποτε... ἀνίκανος, ἀμαθής, ἐλεινός, γελοῖος.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίη.

Ὁ Ἰωάννης τὸν ἔσφιξεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ μετὰ τρυφερότητος μητρικῆς. Δὲν ἀπεπειράθη νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ λόγων, ἀλλ' ἐκεῖνος αἰφνης ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῶν χειρῶν του, κατῆλθε τῆς κλίνης καὶ ἠνέωξε τὸ ἡμίκλειστον παράθυρον. Ὁ ἥλιος εἰσῆλθε θωπευτικώτατος.

— Τί ώραία ἡμέρα χειμωνιάτικη... Κ' ἐγὼ σὲ πλήττω μὲ ταῖς ἀνοησίαις μου καὶ τὰ παιδιακισὰ δάκρυά μου. Θὰ ντυθῶ νὰ πάμε περιπατοῦν νὰ ἠλιασθούμε ἡλιόφι, καὶ νὰ μιλήσωμε γιὰ τὰ ἴδικά σου. Πότε φεύγεις λοιπόν;

— Μεθαύριον τὸ πρῶτ', ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

— Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῆς Μαργαρίτας, ὅταν θὰ ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά σου χθὲς βράδυ. Κοντεύω νὰ γείνω κακός... ἀρχίζω νὰ σὲ ζηλεύω γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

— Ἄφησε τὰς Ἀθήνας ὀλίγας ἡμέρας κ' ἔλα μαζί μου καὶ σύ. Θὰ σοῦ κάμῃ καλὸν τὸ ταξίδι καὶ θὰ ξεχάσῃς τὰ φαντασιώδη αὐτὰ βράσιά σου.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν θέλω ν' ἀνακατώσω εἰς τὴν εὐτυχία σου τὴν ἰδική μου δυστυχία ποτέ!

Εἶχεν ἤδη ἐνδύθῃ· ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰωάννου. Ἄνευ οὐδεμιᾶς συνεννόησεως διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Στάδιον· ἐκεῖ ἦτο ὁ συνήθης καὶ φίλτατος περίπατος αὐτῶν.

Γ'

Ὁ Ἰανουάριος, ὁ λευκογένειος αὐτὸς γέρων τῶν ἡμερολογίων, εἶχε καταστήσῃ τὰς Ἀθήνας λευκὰς ὅπως τὰ γένειά του διὰ σπιθαμιαίου στρώματος χιόνος. Εὐτυχεῖς ὅσοι εἶχον πλήρη τὴν ἀποθήκην τῶν καυσοξύλων, καλὴν ἐστίαν καὶ οὐδεμίαν ἐργασίαν, ἥτις ν' ἀναγκάζῃ αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν.

Ὁ Μενέλαος κατὰ τὸ τρίτον μόνον εὐτυχῆς ἔμενε κεκλεισμένος ἐν τῷ ψυχρῷ δωματίῳ του. Ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου, ὅτε μὲν ὑψῶν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν μολυβδῖνον οὐρανόν, ὅτε δὲ προσηλούμενος ὦραν πολλὴν ἐπὶ τῶν *Ποιητικῶν μελετῶν* τοῦ Δαμαρτίου, ἃς ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του. Μολονότι δὲ εἶχε περιβληθῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη διπλᾶ καὶ τριπλᾶ ἐνδύματα, ἀλλὰ τὸ χιονώδες ψυχὸς εἰσεχώρει εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸ ἐστερημένον πυρᾶς, καὶ ὁ ἀτυχῆς νεανίας βιγῶν, πολλάκις ἠναγκάζετο νὰ καταλίπῃ τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν, ἵνα περιπατήσῃ γοργῶς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου προστρίβων καὶ ἐμφυσῶν τὰς ἐψυγμένας χεῖρας αὐτοῦ.

Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία, ὅτε ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου του καὶ ἐγερθεὶς ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

Περιβεβλημένος τὸν κηρωτῶν αὐτοῦ μανδύαν εἰσῆλθεν ὁ γραμματοκομιστής.

— Γράμμα συστημένον, εἶπε καὶ ἔτεινε τὸν φάκελλον ἅμα καὶ τὸ βιβλίον τῆς παραλαβῆς πρὸς τὸν Μενέλαον.

Ἐρριψεν ἐκεῖνος ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς σφραγίδος, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα Πάτρι, ὑπέγραψε καὶ, ἅμα ἀπῆλθεν ὁ γραμματοκομιστής, ἔσπευσεν εἰς τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν του, ἀποσφραγίζων τὸν βαρὺν καὶ σκληρὸν φάκελλον.

Ἐπέθετε τί περιείχετο ἐντός. Ὁ Ἰωάννης τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τῷ στείλῃ προσεχῶς τὴν φωτογραφίαν τῆς μνηστῆς του. Ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας κατέσχισε καὶ τὸν φάκελλον καὶ μέρος τῆς ἐντός αὐτοῦ ἐπιστολῆς. Ἡ φωτογραφία ἀπεκαλύφθη—ἀλλὰ συγχρόνως κραυγὴ τῆς ὄξεια, σπαρακτικῆ, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ νεανίου.

— Αὐτὴ, αὐτὴ!... ἐπέλλισε τρίζων τοὺς ὀδόντας, καὶ κατέπεσεν ἀσπείρων ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Οἱ παροικούντες σπουδασταὶ ἔντρομοι ἐκ τῆς κραυγῆς ἐκείνης, ἥτις συνετέραζεν ὀλοκλήρον τὴν σαθρὰν οἰκίαν, ἔσπευσαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μενέλαου· εὗρον δ' αὐτὸν ἄπνον ἤδη, ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῆς καρδίας τὴν φωτογραφίαν τῆς Μαργαρίτας, συντεθλιμμένην, κατεστραμμένην ἐκ τοῦ σπασμωδικοῦ συσφίγματος τῶν δακτύλων.

Πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ὅπως ἀναζωογονήσωσι τὸν νέον ἀπέβησαν μάταιαι· διακεκριμένος δ' ἰατρός προσκληθεὶς παραχρῆμα ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο νεκρός, ἀποθάνων ἐκ νοσήματος καρδιακοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἔπασχε πρὸ χρόνου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Maxime Du Camp)

Ἀφιερῶται τῷ θεραπευτηρίῳ « Ἐὐεὐαγγελισμός »

Β'. ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Πολλοὶ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀποκλείονται πάσης ἐργασίας, γενόμενοι καλὶμπαῖδες καὶ μόλις ἐνοουντες ἰδέαν τινὰ ἀπλῆν, μόλις δυνάμενοι νὰ ἐκφρασῶσιν ἐπιθυμίαν, διότι δυσκόλως ἀρροῦσι λέξεις τινὰς ἀσυνκρῆτους. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ των δὲν ἔχουσι βλέμμα, ἔφθασαν εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος. Ἄλλοι κατέθησαν ἐπὶ κατώτερον καὶ περιέπεσαν εἰς βίον κτηνώδη. Δέον νὰ ἐπιμελῶνται αὐτῶν καὶ γὰ ἀλλάσσωσιν αὐτοὺς ὡς μικρὰ παιδία, καθόσον οὐδεὶς ἔχουσι πλέον συνείδησιν, οὐδ' αὐτῶν τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν. Εἶνε δὲ συνηγμένοι εἰς αἰθούσας ἰδιαιτέρας πλησίον τοῦ θεραπευτηρίου—ὅπερ ἄτοπον—καὶ ζῶσιν ἢ μᾶλλον συτηροῦνται ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν ἀδελφῆς, ἥτις πολ- λάκις βεβαίως μετὰ πόθου ἀνεμνήσθη τῆς ἐποχῆς, ὅτε νέα οὖσα καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῆς βόσκουσα, ἀνέπνεεν ἐλευθέρως τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν ἀγρῶν. Καὶ